

Marija Vukić-Perković:
Uzdah,
Ogranak Matice hrvatske,
Zadar, 2018.

Poslije zbirka *Sunce iza oblaka* (2003.), *Velebite, postajo moje ljubavi* (2006.) i *Što ljubav može* (2009.), *Uzdah* je četvrta zbirka pjesnikinje i prosvjetne djelatnice Marije Vukić-Perković (Gospić, 1942.), koja se u nastavničkom pozivu desetljećima potvrđuje i pjesnički djeluje u Zadru, za koji napominje da ju je zlatnim lancem vezao za se. Pjesme su razvrstane u cikluse *Sjećanje na suhozid*, *Podgorski vjetar*, *Mirisni buket*, *Bakina soba*, *Istina je glasno progovorila*, *Ostvaren san*, a uz stihove su i prilozi u prozi *Vrijeme prolazi*, a vrijednosti ostaju i *Kada naviru sjećanja*, te lijepo poetski oblikovan *Pogovor*. Osvrti na pjesništvo Marije Vukić-Perković profesorâ Elvire Katić i Ivica Antić ponovno su skrenuli pozornost kulturne javnosti pjesništvu ove pjesnikinje.

Marija Vukić-Perković rođena je u Gospiću, u gradu za koji i sama s pravom napominje da je „desetljećima gažen, i u kojem su ljudi ubijani, zatvarani, proganjani radi hrvatskog rodoljublja, u Žabičkoj ulici udovica, mladih u crninu obučenih žena bez muževa, u kojoj se svakog dana igrala s djecom bez očeva, o čemu se moralo šutjeti sve dok Hrvatska nije osamostaljena”. Odrastala je u ratom i poraćem posebno pritiskanom hrvatskom ličkom središtu i u mučeničkoj

hrvatskoj sredini proživjela je gospićki sudnji dan u katoličkoj obitelji, koja je cijenu iskrene domovinske odanosti i poštenja i u kasnijim godinama morala plaćati, zbog čega bi neočekivano, da ne kažem nenormalno i zaprepašćujuće bilo da je, što nije! - sposobnost stihotvorstva kojom ju je Bog obdario usmjerila i darovala nekom drugom, a ne „gaženoj, razapinjanoj, poniženoj, ucviljenoj, a opet oživljenoj i opet svojoj majci Hrvatskoj, domovini u kojoj je crvena zvijezda krv proljevala, i mrežu satkala, i potoke krvi kroz tu mrežu cijedila, i u kojoj je crvena zvijezda krvlju blještala, no u kojoj je nada raspupala i rascvjetala istina glasno progovorila, i u kojoj je, iako dijelom još u komunističkom mraku, ipak na koncu Bog pobijedio...” I u ovoj su zbirci pjesme Marije Vukić-Perković u dobrom dijelu protkane pobožnošću i bogoljubljem autorice, koja se s radošću sjeća svoga djetinjstva u crkvi Navještenja Djevice Marije u Gospiću i posebno obnovljene crkvice sv. Ante u kamenom ražanačkom ognjištu svojih roditelja, i među kojima najistinskije o bogoljublju autorice govore stihovi u pjesmi Nadahnuće, i njezin san, koji je predodredio naslov ove njene zbirke, o kojem ona kaže: „Za naslov me odredio i jedan moj san iz djetinjstva. Nalazim se s časnom sestrom u zagrljaju i ona me oblila svojim dahom, uzdahom. Toga se sna i danas živo sjećam. Od tada se u meni rađao san, želja da postanem časna sestra. No, dragi Bog je odlučio drukčije, ali mi je darovao svoju nit, vodilju moga života. S njime sam svugdje sigurna. Volim vjerske obrede, vjerska događanja, vjerska slavlja. Pjesme vjerskoga sadržaja su zastupljene u svim mojim zbirkama.” U zbirci koju je posvetila praunucima pjesme se nižu jedna za drugom, i u mnogima od njih kao iz pera pravoga majstora stihotvorca stihovi vješto poslagani teku, i kao npr., u pjesmi Sjećanje na suhozid bude u duši sjećanje na ono što je bilo lijepo i što se ne bi smjelo u nasrtanju novoga i tzv. modernog lako zaboraviti.

E, moj zid suhozid
Pa ravan, pa skakutav, pa krivudav
S većim i manjim prozorčićima
Med kamenjem
Kruna mu vijenac kameni
Pa sivkast, pa bjelkast, pa mahovinast...
Više ga nema
Pred sivom
cementnom zmijurinom
Ostala sam nijema!

Ili kad se: Misli rasplešu/ Po djetinjstvu/ Po mladosti/ Po ljubavima/ Po vjenčanjima/ Po smrtima/ Po važnim obljetnicama/ Po uzburkanim valovima sjećanja./ i-i-i/ Dok ne stignu dani neumitne stvarnosti.

U mirovinu je posljednjega dana 2000. pjesnikinja otišla. U mirovinu nastavničku, a nadati se ne i u mirovinu pjesničku, jer i sama, spominjući se svoga pjesničkog stvaralaštva kao zidanja suhozida, pogovor ovoj zbirci zaokružuje riječima: „Četiri kamena moga ´suhozida su u zagrljaju´. Hoće li se pojaviti i peti? Nikada se ne zna.” A recenzent zbirke Ivica Antić vjeruje, i Bože daj da pogodi, da Marija Vukić-Perković “poznijim ljetima ne će zgasnuti nadahnućem,

nego će nam otkriti još po koju lirsku memoriju ohrabrujući i naše čežnje neugaslom svježinom.”